



Personal tempo, 2013. FOTO GVA

Hugo Heyrman schildert vergankelijkheid van tijd en ruimte

Vijftig jaar geleden raakte Antwerpen in de ban van de happenings. In de zomer en de herfst van 1965 organiseerden Panamarenko, Hugo Heyrman en Wout Vercammen vreemde acties op de Groenplaats, het Conscienceplein en de Meir. Het publiek, dat werd uitgenodigd om deel te nemen, reageerde verbijsterd. De enigen die in actie kwamen, waren de politieagenten die de artiesten afvoerden.

Door een merkwaardig toeval lopen momenteel overzichtstentoonstellingen van Panamarenko en Wout Vercammen in het M HKA en exposeert Hugo Heyrman in zijn huisgalerie De Zwarte Panter. Het kan verkeren: de rebellen van toen gelden nu als toonaangevende kunstenaars.

Hugo Heyrman keerde na zijn ophefmakende performances en multimedia-instalaties in de sixties al in de vroege seventies terug naar de klassieke schilderkunst. In feite was dat een revolutionaire en tegendraadse daad, want uitgerekend op dat moment zweerden musea en gallerieschilderijen af en omhelsden ze conceptu-

ele kunst. Heyrman ging door de woestijn, maar de jongste jaren groeit weer de belangstelling voor zijn werk, dat al veertig jaar een consequente koers volgt.

In 1975 stelde hij voor het eerst tentoon in De Zwarte Panter. Onder de titel 'De waarneming waarnemen' presenteerde hij stadslandschappen, die alle dezelfde hoek van de Belgiëlei en de Mechelsesteenweg toonden. Wat op de doeken veranderde, was het licht en de seizoenen.

In zijn twaalfde solo-expo bij De Zwarte Panter, getiteld 'A transformative gaze', die nog tot 18 januari loopt, ligt de focus nog steeds op Antwerpse stadsgezichten. Als er al figuren in opduiken blijven die beperkt tot schimmen. Het echte thema is het veranderlijke licht, waarmee Heyrman de vergankelijkheid van tijd en ruimte probeert vast te leggen. Het best slaagt hij daarin wanneer hij inzoomt op doorrengende trottoirs, vallende bladeren of naderende koplampen. Het ongrijpbare zit in details.

📍 www.dezwartepanter.com